

Доне. Вие сте опасни.

Петр. Защото се усмихвам!

Доне. Да!

Петр. Може да вие сте още по-опасни.

Доне. Защото?

Петр. Попитайте очичките си.

Доне. Ако е тъй — вашите са още по-опасни.

Влиза Доне, а след ней Киреки носи стола

Бона (Като сочи стола) Моля, г-н Петрунов, разположете се. (Към Доне) Доне, татко те вика. Трърва ми за нещо.

Доне. Аха! Защо ми свир?

Бона. Незнам. Каза ми само да отидем при него.

Доне. (Долбова играта, се извинява за да не обърне вниманието на госта) Извинявайте, че ви оставям за малко.

Петр. (седи на) Баба ви още ли поправя Кануга?

Бона. Гуден старичко! Той хората, като застарят заприличват на деца. Гледайте: вест и маме, а той се записва в Кануга. Извинявайте г-н Петрунов.

Петр. И ние ще остареем, въпреки. И ние ще станем като тях.

Бона. Аз не бих желал да стигам старички.

Петр. (Заванливо) Но все желаете да станете майка и да имате деца?

Бона. О, да-да!

Петр. А една добра майка иска от сърце да отхрани деца, за ги задоми.

Бона. Да, да! — Вие имате право.

Губа се мисли из стълботе. Влиза Доне

Петрунов. (Долбова недоволство у Доне) Гледайте да видя, не съм ли познат.

Доне. Какво?